

İŞÇİ SINIFI EFSANELERİ

Aydınlık Gazetesi, 17 Eylül 2016

Yıldırım Koç

İşçi sınıfı hareketiyle ilgilenenlerde gördüğüm, birbiriyle bağlantılı iki büyük yanlış var. Bir yanlış insanı bir süre sonra ikinci yanlışla sürüklüyor.

Birinci yanlış, işçi sınıfının devrimci olduğu ve devrim yapmak için devrimcilerin önderliğini beklediği.

İkinci yanlış ise, işçilerin düzenin parçası olduğu, devrimcilerin çağrılarına kulak tıkadığı, sağcı partileri iktidara getirecek kadar bilgisiz ve kolay aldatılabilir olduğu; bu işçilerden bir halt olmayacağı.

Her iki yanlış da, gerçekliğe gözlerin kapanmasından, bilimden uzaklaşılmasından, subjektivizm bataklığına gömülmeğe kaynaklanıyor.

İŞÇİ SINIFI DEVRİMCİDİR

Kapitalist düzende işçi sınıfı ile sermayedar sınıf arasında uzlaşmaz bir çelişki vardır. Bu da işçi sınıfını sermayedar sınıfa karşı mücadeleye zorlar. İşçi sınıfı kendisini kurtarmaya çalışırken tüm insanlığı kurtarır. İşçi sınıfının tarihsel olarak böylesine büyük bir misyonu vardır.

Sosyalist gelenekten geliyorsanız ve sosyalizmin ancak alfabeyle bir parça uğraşmışsanız, bu tür genellemeler hoşunuza gider. Her tanıştığınız işçiyi düzen karşıtı ve hatta potansiyel devrimci olarak görürsünüz. “İşçi sınıfı devrimcidir” anlayışından hareket ederek işçi dalkavukluğuna (uvriyerizme) savrulursunuz. Çocukların masal kitaplarında kır resimleri vardır. Güzel çimenlerde şirin bir kuzu otlar. Güzel bir elma ağacı vardır. Halbuki gerçeklikte o çimenlerde bir sürü börtü böcek dolaşır. O kuzucuk da etrafı pisler. Elma ağacında bir sürü kuru dal ve çürük elma vardır. Masaldaki kırla gerçeklikteki kır birbirinden çok farklıdır.

Eğer masaldaki kıyı bulacağınız umuduyla kırlara giderseniz, büyük bir hayalkırıklığına uğrar ve şehre geri dönersiniz.

“İşçi sınıfı devrimcidir” gibi bir anlayışla işçilere yaklaşır ve kapitalizmin ürünü gerçekçi ve kaçınılmaz olarak bencil işçilerle karşılaşırsanız, şaşkına dönersiniz.

İŞÇİ SINIFINDAN BİR HALT OLMAZ

Şaşkına döndüğünüzde ilk tepkiniz, “bu işçi sınıfından bir halt olmaz” biçiminde ortaya çıkar.

Umut bağladığınız işçi, tutup AKP’ye oy vermektedir.

Devrimci olmasını beklediğiniz işçi, karısını dövmektedir. Evinde kraldır; ama işyerinde ve sendikadaki haksızlıklar karşısında sesini çıkarmaya cesaret edememektedir. Kanundaki haklarını bile talep edemeyecek kadar ürkektir. Kitap ve gazete okumamakta, televizyonda evlilik, yemek ve eğlence programları izlemektedir. Dedikoduyu sevmektedir. Geçim kaygısından başka derdi yoktur.

Bu olumsuzluklar listesini uzatabilirsiniz.

Bunları görünce de, “bu işçilerden bir halt olmaz” dersiniz.

DEVRİMİ BU İŞÇİLER YAPACAK

Kemalist devrimi geliştirerek koruyacak, bağımsız ve demokratik bir Türkiye kuracak ve sınıfsız ve sömürsüz bir dünya mücadelesine önemli katkılarda bulunacak olanlar, “bunlardan bir halt olmaz” dediğiniz işçilerdir.

Bu işçiler, ancak giderek artan sorunlarının çözümü için başvurdukları kolaycı, bedelsiz ve risksiz yöntemler bir bir tüketildikten sonra bizim mücadelemize katılacaktır.

Sıradan bir işçinin derdi geçimdir. Ekmek parasıdır. Bağcı dövmek değil, üzüm yemektir. Bağcıyla kavga etmeden üzüm yiyebildiği sürece, hayatından memnundur. Bağcı üzüm yedirmemeye kalktığında, bağcıyla kavgaya tutuşur; çünkü yaşayabilmek için başka çaresi yoktur. Bağcıyla kavga sürecinde de kapitalizmin ürünü bencillikten, bireycilikten arınır.

Bağcıyla kavgadan başka çarenin kalmadığı günler yaklaşıyor. Bu kavganın enerjisini bağımsız ve demokratik bir Türkiye doğrultusunda değerlendirebilmek için işçi sınıfı içinde siyasi çalışma şarttır.